

Adam Kielbasiewicz

*Motyl
na parapecie wspomnień*

Jaworzynka-Śliwkula 2013

Sobie Pisanie

T. XXXIV

Motyl na parapecie wspomnień

Copyright © Adam Kielbasiewicz

Jaworzynka-Śliwkula 2013

*Motyl
na parapecie wspomnień*

Zatruta drogocenną myślą z przepustką do
wczorajszej wyobraźni się wysługuje wspomnieniem
bezlitosnym pocałunku bezcennym nie nazbyt
długiego spotkania w drodze ku jednemu za drugim
znakom zapytania...

Rewolucja uśmiechu niebanalnego okrzyk
niewinności człowieka oczekiwałem na drodze
znaków zabłądziłem używając rozumu jeno
przechytryłem zdolności niedoskonałych przyjaciół
w biedzie ratując sam siebie Tobie uśmiechem będąc
pocałunkiem się dając...

Odchylona ku powierzchni dłoni z której zlizwała sól
ziemi oddając się nieskromnie zapominając nie o
sobie lecz o mnie pamiętając wspomnieniami
ubarwia swą opowieść którą odsłania twarz i
uśmiech twarzy pierś przedstawia bliźniaczych
pożądań nie zapomnianych kęsów lęków życia i
pocałunków kawałek po kawałku...

Lekko oddychając Twoim widokiem słowem
niezbędnym się staję by uwieść dłonie rozchylone jak
motyl na parapecie wspomnień nie skromnie
zapadam się w otchłań gwiazd złotem słońc
pachnących ogrodem łąk pól sadów ziemią i łoż
źródłem które całuję...

**Dramatycznie zawiesiłem zawistną przestrzeń
ponadczasowo określiłem kierunki rozwoju historii
świeżej garść zebrałem niedopałków bibliotek
archiwów papier o papier oparłem na kamieniu
usiadłem przy drodze znikąd zdało się do celu...**

Zarastałem słodką niewinnością opalałem serc
przestrzenie kolorem przepychu lata mijały
godzinami dni tygodnie i lata zbierałem ze sobą
paciorkami dodawałem młodość i wiek dojrzały
sumowałem na starość odpocząć zamierzam chwil
jeszcze parę poświęcić gdy w Tobie zamieszkać już
na stałe...

Zagarniałem jak szuflą bułki z pieca ognistych słów i
myśli garść ofiarowałem chwilę do chwili dodając
trwałem na posterunku przy Tobie wytrwałem u
boku Twego bezpieczny spocząć chciałem więc
stałem z głową pełną chaosu i zmian naprzemiennie
niedojrzałych i zwariowanych wyrzekając się czasów
w pokoju w końcu usypiałem gdzieś na boku...

Pocieszeniem odpowiednim śmierci tchnieniem
spojrzeniem spod powiek podejrzeniem o
niesprawiedliwy wyrok przyjąłem Twój niezmienny
koniec czytając na głos wypowiadając już nie
wielokropek a jednak jeszcze wcale nie koniec...

Przymusić siłą nagiąć kark do ziemi niewolniczo
próby wolności przejść łapiąc za uzdę słowa
niewinnych moich błędów i potknięć
niegramatycznych słowa i o słowa i myśli o myśli
zahaczyć skołtunione obowiązek mam donieść mimo
to do końca miecz i pochodnię prawdziwego Słowa...

Niskopienny ołtarz słów stawiam rząd liter jak
sadzonek szczerbatych na wiosnę się zanosi w sercu
prośbę za prośbą przynoszę i składam wdzięczność
na Twe Panie dłonie patrzę i porównanie czynię
swoje zamysły i chęci i pragnienia dobre mierzę jako
swoje tylko czy chcę je zupełnie oddać Tobie...

Kiedyś i gdzieś niepewnie wyblakły wspomnieniem
sięgającym ostrożnie za horyzont duszy ciekawy
konsekwencji poniesionych daleko daleko na
krańcach marzeń niegdysiejszych planów w
realizacji wielce niepewnych jeszcze nie przyjaciół a
już nie zupełnie nieznanym...

Kim dla Ciebie jestem nie jestem nieznajomym
podróżującym w tę i tamtą stronę od wschodu do
zachodu człowieczeństwa w mroku niepokojów u
witryny sklepu przeszklonej marzeniami dzieci
zapatrzonych w minione epoki pamiątkami gwarzące
z przechodniami i jak leci wciskanymi kolejnym
kupującym za grosze niedbale porzucone na ladę
zapłaty nie za tęskne wspomnienia a za wrażeń
garść na przyszłość zapakowanych w szary
szeleszczący mroźną zimą papier...

Opowiadaniem przydługim nieco niespokojnym o przygasłych wrażeniach oprószonych pyłem drogi przemierzanej przez stopy kwiaty co się ostały wiatrom imponują co przeminęły z czasem za panbrat wędrując przez skołtunione czarne lasu połacie zielonych łąk strzegąc pożółkłych mniszkiem nierozdmuchanym myślą niewczesną sfiioletowiałych szczawiem kwaśnych i gorzkich ostem wspomnień powoli w drzwi domu zwoływanych...

Na okrętkę zmyślony przestrzenia nowoodkrytą
przede mną rozpaczliwie rozpostartą ramionami pól
i łąk nie wprost ujętych myślą i słowem wprost nie
opisanych lecz beztroską, melancholią, nostalgią,
wspomnieniem...

**Rozbudowany do rozmiarów tęsknoty na nie swoich
ramionach nosimy piętno smutku wspomnień nie
skonsumowanych brakiem wrażeń doniosłych
doraźnie podsuwanych zwyczajnie przez przekorę
losu co niby przypadkiem a jednak dobrze
zaplanowany...**

Niezapominajek zemsta uschniętych niepokojem
tęsknoty za dobrym słowem zwyczajem wulgarnym
osaczona w róż sąsiedztwie przekwitłych
zbrązowiałych lilii uschniętych pozapominanych
odłogiem leżących jesiennych rabatek zagrabionych
łące i polanie...

Zostawię coś po sobie nieskromnie nie za wiele
wspomnień po mnie zostanie nie za wiele pamiątek
zbyt mało by nie zapomnieć o mnie gdy ja już będę
śpiewał gloria wam do czytania zostanie słów
kolejka bezdomnych już lecz na zawołanie nie
wiadomo jeszcze czy mądrych czy skromnych czy
potrzebnych czy zupełnie nieważnych...

Atramentu silny zapach zdecydowany wtargnął w
myśli i myślom wyrywa do krwi wrosłe słowo po
słowie splecionych wrażeniami tęsknot
niewyraźnych niewypowiadanych nigdy wcześniej na
głos tak wyraźnie nie postawionych przed bramą
istnienia choć na czas jakiś nie do zmierzenia nawet
na papierze...

Z łatwością z jaką stwarzam myśli niesforne
krażące po korytarzach pamięci zawierzyć chciałbym
czasem niespokojnym słów kilka ulotnych na
sznureczku życia prozy czy poezji puszczonech
latawcem wśród drzew wysoko pod niebo rosnących
rozchwianych wiatrem daleko niosącym zew mojej
cichej miłości...

Niespokojny i w dłoni niepokoju ujęty wierzę się w
duchu przejęty by móc nad ranem sen spijać przed
chwilą uśpiony nad ranem przebudzeniem słońca
dłonią przyjacielską otulony oswajam się powoli i
wspomnień oswojonych Twoich z namaszczeniem
chłonę za podarunkiem podarunek...

Węglem czarnym tajemnicy człowieka i Boga
tajemnicy powołałem do życia świat wspomnień
niepublicznych kreską krótką pisanych po pamięci
bezkresie dzieci twarze się rodziły rodziców
dziadków żołnierzy kapłanów i braci stojących w
bramie nie do mnie a do Ciebie Panie...

Zawirował kartkami słów potokiem wyraźnie się
speszył uwagą zwróconą mimochodem łze uronił na
papier atramentem nieobecnych wspominał podaną
nutę zagrał na emocji jak tylko potrafił dobrze
czyniąc bo inaczej nie mógł i nie potrafił...

Patologicznie speszony dotknięciem miłosierdzia
uleczony dobroci pełnych źrenic dotykem głęboko
sięgając wnętrza Tajemnicy świętości Boga co stał
się dla mnie Człowiekiem...

Gwałtownie i niespodziewanie otrzymujemy
połubowne zakończenie zbyt krótkiej stanowczo
opowieści i nieoczekiwany zwrot akcji ratowniczej na
mroźnej dalekiej północy emocji dostarczając
nieświadomym przechodniom świadkom pocałunków
nieskromnych naszych wspomnień i niespokojnych
wyobrażeń...

Do rozwinięcia tematyki zadanej na egzaminie z codzienności życia i zmagania się z pytaniami i odpowiedziami których nie zadawał nikt wcześniej nie spodziewał się odnaleźć i wątki śledzić opowiadań aktorów nieobytych ze zmianami roli...

Metamorfozy spotkań naszych w czasie ostatecznie
przeszłym do historii oddaję wspomnienia próbując z
niepamięci wydobyć drobne okruchy słów
niewinnych spojrzeń niepozornych gestów nadmiar
przełać na kartki próbuję duszy wyszeptać w ciszy i
wysłać najlepiej w nieznane bez drogi powrotu...

Myśli zaborczych przeszedł front burzowy obłok
zostawiając grzmiący pogłos na słońcu plamę
niechcianą zapewne przez nikogo nieplanowaną a
jednak się stało na przekór wszystkim eksplodowało
kawałkami słów cytatów nieświeżych gestów
gwałtownych jednoznacznie gniewnych...

Z kamienia zerwałem okowy wiatru i czasu
obłaskawiłem świadków nieznanych do tej pory
niewinności dziecięcej wyglądają dojrzałości starczej
na zakręcie czasu historii marzeń makijażem
zamierzeń i planów nie dalekosiężnych może ale
moich własnych dobrze w sercu i sumieniu
zakorzenionych...

Niedoważony w ciszy i w milczeniu nieodgadniony w
chaosie pozostawiony samemu sobie na skraju
niekończącej się drogi donikąd spojrzeniem
udawałem że potrafię wszystkiemu sprostać i jeszcze
doradzić temu i owemu zbyt nieśmiało i zbyt
niewinnie w tym wszystkim gdzieś się
zapodziałem gdzieś się zagubiłem i nigdzie się nie
odnalazłem...

Nie chciało mi się biec naprzeciw wspomnień
    zazdrosnych ustawiłem się pod prąd boleśnie
wystawiając garb pełen doświadczeń i pamiątek o
    samotności niewinności nienawiści o straconym
czasie zastawionym w lombardzie nieodwiedzonym
już przez nikogo na szczęście grosz jeden w zamian
    zabierając w drogę...

W porannym reflektorze wspomnień niedożywionych
nieodpornych na wstrząsy wrażeń zdetonowanych
jednym słowem niepotrzebnym jednym słowem zbyt
chamskim jednym słowem niechcianym i zbędnym w
pustce zakotwiczony snuję się dzień za dniem czas
marnotrawiąc na wzdychanie...

**Jaskółka czarną pręgą zaznaczając swoją drogę
marzeń krzyże kreśląc na siatkówce pamiętników
słowa przynosząc kawałek po kawałku karmiąc
niezmordowanie to okrucieństwo pożywny to zrobaczywiały
kawałek duszy na dom przerabiając niewielkim w
sumie nakładem dobroci...**

Niemo i pełnym głosem wierzę w ten dom jeden
jedyny przez wielu już dziś obcych opuszczony w
którym w dzieciństwie przywołany do życia w życiu
zapaściłem korzenie w otwartą bramę wchodząc w
trudny i nieprzystosowany jak mówią niektórzy
dany i zadany z odległych krain zgromadzony
zaproszony westchnieniem cichym że się wykonało...

Niewidoczna poezja nikłym śladem zahacza o
metafizykę kosmosu pomiędzy mną i Tobą
doskonałości litery, słowa i zdania misternie
pojawiają się i rodzą dojrzewając w gesty mimowolne
i obrazy swobodnie kreowane rzeczywistością i w
rzeczywistości schowane...

Kwiatu czerwienią delikatnie złożonym na
wycieraczce Twoich szarych drzwi codzienności
pukałem może i nazbyt śmiało uciekałem gdy tylko
niewinność Twoja skromną dobrocią przekręcała
kluczem zamek mojego serca na amen...

W załamaniach twarzy zmarszczkami poranej
troską i radością na przekór codzienności
wystawionej ku Słońcu które w ciszy Cię wybrało
świadkiem swoim w nocy nie ze względu na
wspomnień bank lecz na potencjał marzeń i tęsknot
nie za młodością a za dojrzewaniem...

Cieężko osiadły na kolorowych ustach wykrzywionych
w naturalnie fałszywy uśmiech który już na
szczęście nie zwiedzie nikogo więcej niż siebie chyba
tylko gdy spod czerni i czerwieni wydobywa szarość
oczu zmęczeniem zapatrzonych w miliony
rozproszonych punktów co powoli z konsekwencją
śmierci wyłaniają się spoza horyzontu milczenia i
zadumy...

Patrząc na całokształt technologii nieśmiałości
zafascynowanej w ciszy milczeniem opowiadam
gestem akcentując poszczególne sceny czyniąc
herezją zawracanie celu i czasu w pół stawanie się
szeptem Tajemnicy i tajemnicą milczenia niebytu
opuszczonego ruchu zapomnienia...

Bajką jestem niedopowiedzianą do końca
niedopisanej historii w na wietrze rozpuszczonej
końskiej grzywie zanurzone chłodzę spojrzenie
rozgonione na wszystkie strony wrażeniami na które
chciałbym opuścić zasłonę smutku zakończenia
światłem wygrzanej cierpliwości...

Skrywaną chciwie zazdrość widzę w źrenicach wpeł
przywiedłych kobiet stojących na straży skrzydeł
rozpostartych szeroko pod wiatr skradam się od
zemsty kwaśny zwykłych grafomańskich kawałków
octem pokropiony łzami co zebrane ot tak po prostu
odręcznie zapisane na skraju wspomnienia...

A nieskalana miłość nasza jak chleba okruch na
porzuconym stole co smacznego życzy drobinom
piasku przy drodze za róg niewidoczny kreślony
niewprawną dłonią zbyt młodego jeszcze
kamieniarza artysty za trzy grosze pusta kartka
sprzedana zwyczajna na listy czekałem na co krótki
miał być a jest po nim garstka tylko słów popiołu o
niczym...

Oniemiała wartość rzeczy o którą potyka się historia
napotkana na schodach współczesności wychodząc
naprzeciw ze skróconym o życie ołówkiem niedbale
zaostrzonym w pośpiechu otępiałym naciskiem
rzeczy na myśli i słowa na ostateczną postać rzeczy...

Na horyzoncie uwiedzenia milczeniem ciszy
trzepotaniem skrzydeł unoszeniem jak pary
obłokiem skrytym przed spojrzeniem imbrykiem
wspomnień i marzeń ulotnie zawieszony w połowie
wspomnień tykaniem odmierzam słowa niemierzone
od dawna i tylko dla Ciebie nie zapomnę chwili
ulotnej zmoczonych deszczem włosów siwych na
skroni pochylonej

Jak nie złapiesz iskry szemrzącej chwili trzaskającej
szeptu wody kropli deszczem zmytej z ogrodowych
stołów okruchami wspomnień zasypanych tym co
niemożliwe i niewiarygodne i nieprawdopodobne nie
dostępne by zrozumieć tak Ciebie ja i mnie po tylu
latach chlebem zbyt długo zapomnianym nie
wierzącym już w echo zostawione odłogiem kwiaty
ptaki dzieci żyją każdym słowem które może choć
słońce ukołysze do tańca zaproszeniem...

SPIS TREŚCI

Zatruta drogocenną myślą
Rewolucja uśmiechu niebanalnego
Odchylona ku powierzchni dłoni
Lekko oddychając Twoim widokiem
Dramatycznie zawiesiłem zawistną przestrzeń
Zarastałem słodką niewinnością
Zagarniałem jak szuflą bułki
Pocieszeniem odpowiednim śmierci
Przymusić siłą nagiąć kark
Niskopienny ołtarz słów stawiam
Kiedyś i gdzieś niepewnie
Kim dla Ciebie jestem
Opowiadaniem przydługim nieco
Na okrętkę zmyślony przestrzenią

Rozbudowany do rozmiarów tęsknoty

Niezapominając zemsta

Zostawię coś po sobie

Atramentu silny zapach

Z łatwością z jaką stwarzam

Niespokojny i w dłoni niepokoju ujęty

Węgłem czarnym tajemnicy

Zawirował kartkami słów

Patologicznie spieszony dotknięciem

Gwałtownie i niespodziewanie

Do rozwinięcia tematyki zadanej

Metamorfozy spotkań naszych

Myśli zaborczych przeszedł front

Z kamienia zerwałem

Niedoważony w ciszy i w milczeniu

Nie chciało mi się biec naprzeciw

W porannym reflektorze wspomnień

Jaskółka czarną pręgą zaznaczając

Niemo i pełnym głosem wierzę

Niewidoczna poezja nikłym śladem

Kwiatu czerwienią

W załamaniach twarzy

Ciężko osiadły na kolorowych ustach

Patrząc na całokształt technologii

Bajką jestem niedopowiedzianą

Skrywaną chciwie zazdrość widzę

A nieskalana miłość nasza

Oniemiała wartość rzeczy

Na horyzoncie uwiedzenia

Jak nie złapiesz iskry

Motyl na parapecie wspomnień